

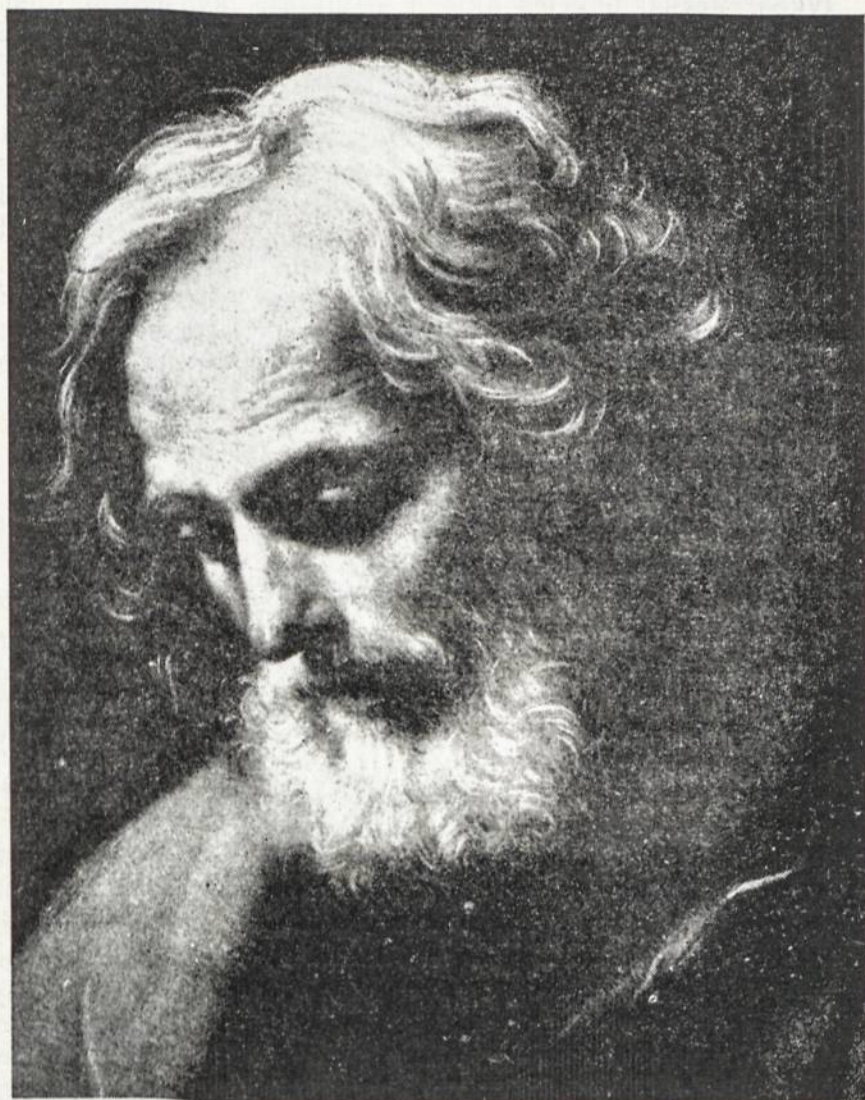
KRISTAUS KARALIAUS *Laivas*

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

• • •

Evangelija — Lekcija
Dievo Malonių Trupiniai
Dieviško Žodžio Vardan
Varpas Išgelbėjo
Bernadeta Nusinešė Paslaptį
Pagerbkime Sv. Juozapą
Altorius Dievui ir Zvakutė
Kipšui
Sventas Juozapas
Gera Būtų...
Su Mūsų Bendradarbiais
Klausimai ir Atsakymai
Zinios iš Lietuviškojo Pasaulio
Zinios iš Katalikiškojo Pasaulio

• • •

IV GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Evangelija

Jon. 6, 1 - 13

ANUO metu: Jėzus nuvyko į anapus Galiliejos, tai yra Tiberijados jūros. Jį sekė didelė žmonių daugybė, nes jie matė stebuklus, kuriuos jis darė ligoniuose. Jėzus užėjo į kalną ir tenai atsisėdo su savo mokytiniais. Buvo arti žydų šventė, Velykos. Jėzus, pakėlęs akis ir pamatęs, kad pas jį ateina didžiausia minia, tarė Pilypui: Iš kur pirsime duonos, kad šitie galėtų pavalgyti? Sakė gi jis tai, mēgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysiąs. Pilypas jam atsakė: Duonos už du šimtu denarų jiems nebus gana, kad kiekvienas gautų kokį truputį. Tuomet vienas jo mokytinių, Simono Petro brolis Andriejus, jam pasakė: Čia yra vienas vaikas, kurs turi penkis miežinės duonos kepalus ir

dvi žuvis, bet kas tai tokiai daugybei? Jėzus tačiau tarė: Susodinkite žmones. Toje vietoje buvo daug žolės. Taigi, jie susėdo, viso apie penkis tūkstančius vyrų. Jėzus ėmė duoną ir, padėkojęs, padalino sėdėjusiems; taip pat ir žuvų, kiek kas norėjo. Jiems pavalgius, jis tarė savo mokytiniais: Surinkite, kas liko trupinių, kad nepražūtų. Taigi, jie surinko ir iš penkių miežinės duonos kepalų pripylė dvyliką pintinių, kurie buvo likę pavalgius. Tie žmonės, pamatę, kad Jėzus buvo padaręs stebuklą, sakė: Jis tikrai tas pranašas, kurs turi ateiti į pasaulį. Bet Jėzus, žinodamas, kad jie nori ateiti jo sugauti ir paskelbti jo karaliumi, vėl pasitraukė pats vienas į kalną.

Lėkcija

Gal. 4, 22 - 31

BROLIAI: Yra parašyta; Abraomas turėjo du sūnus, vieną iš tarnaitės ir vieną iš laisvos. Bet tas, kurs buvo iš tarnaitės, gimė kūno keliu, o kurs iš laisvos, remiantis pažadu. Tai pasakyta palygintinai. Nes tai yra dvi sandori; viena Sinajaus kalne, gimdanti tarnavimui, tai yra Agara; nes Sinajaus kalnas yra Arabijoje, turįs ryšį su dabartine Jeruzale, kuri drauge su savo vaikais tarnauja. Ana gi Jeruzalė, kuri yra augštybėse, yra laisva, ji yra mūsų motina. Nes yra parašyta, Linksminkis nevaisingoji, kuri ne-

gimdai; džiauksis ir šūkauks, kuri neturi gimdymo skausmų, nes daug yra apleistosios vaikų daugiau kaip tos, kuri turi vyrą. Mes, broliai, esame kaip Izaokas, pažado vaikai. Bet kaip tuomet gimusis kūno keliu persekiojo gimusįjį dvasiškai, taip ir dabar. O ką sako Raštas? Išmesk tarnaitę ir jos sūnų, nes tarnaitės sūnus nebus tėvonis kartu su laisvosios sūnumi. Taigi, broliai, mes neesame tarnaitės vaikai, bet laisvosios ta laisve, kuria mus išlaisvino Kristus.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editors: Rev. A. Ignatas, MIC; Rev. V. Parulis, MIC.

DIEVO MALONIŲ TRUPINIAI

"Jie surinko ir pripylė dvylika pintinių trupinių".

(Jono 6, 13)

Šios dienos evangelijoje aprašytas pokylis, kurį mūsų Išganytojas suruošė stebuklingu penkių duonos kepalų ir dviejų žuvų padauginimu, buvo labai apstus. Valgė visi "kiek kas norėjo" ir neišbaigė visko; buvo pririnkta likučių dvylika pintinių. Dievas visada savo dovanas teikia dosniomis rankomis, svarbu mokėti jomis pasinaudoti.

Surinkti viską į vieną

Nuostabių malonių mes esame patyrę ir nuolatos patiriame iš Dievo. Mūsų pašaukimas iš nieko į buvimą, paženklinimas Dievo vaikų ženklu per šv. krikštą, katalikiškas išauklėjimas, įsijungimas į parapijos bendruomenę, šventos mišios, šventi sakramentai ir kaip visa išskaičiuosi!

Pažvelgę atydziau į savo dvasinį gyvenimą, kiekvienas turėsime prisipažinti, kad daugeliu mums teikiamų Dievo malonių mes nesugebame pasinaudoti. Jų pagalba galėtume surinkti daug nuopelnų savo sielai, bet deja, dėl savo neatydumo leidžiame didelei daliai jų nubyrėti į šalį. Dažnai mūsų išsiblaškymai maldose, bailumas priešais mažas išsižadėjimo progas, abejingumas mums pasitinkančiuose labdaringumo atvejuose, laisvai ir sąmoningai pakenčiami mūsų veiksmų netobulumai; visa tai ir daugelis panašių dalykų teikia mums progos surinkti daugybę Dievo malonių į mūsų nuopelnų pintines, bet mes tas progas praleidžiame jomis nepasinaudodami.

Neginčijamai, mes galėtume ir turėtume būti rūpestingi, nepraleisti jokios progos, kurios yra taip lengvos panaudoti ir kurios sudaro ištisą mūsų gyvenimo pasireiškimų giją. Jeigu mes kartais pajuntame pavargimą dėl tūpčiojimo vietoje savo dvasiniame gyvenime, jei mūsų žengimas į priekį dorovingumo ir tobulumo

keliu yra sunkus ir vos pajaučiamas, taip atsitinka ne dėlto, kad karžygių keliais užsimoję juose pailstume, bet dėlto, kad praleidžiame tas mažutes progas, kasdien mums Dievo teikiamas malones tapti geresniais, Dievui labiau patinkančiais. Gyvenimas susideda iš mažų dalykų ir pasilikti Dievui ištikimais mažuose dalykuose yra begalo svarbu. Mokėti panaudoti gyvenimo trupinius!

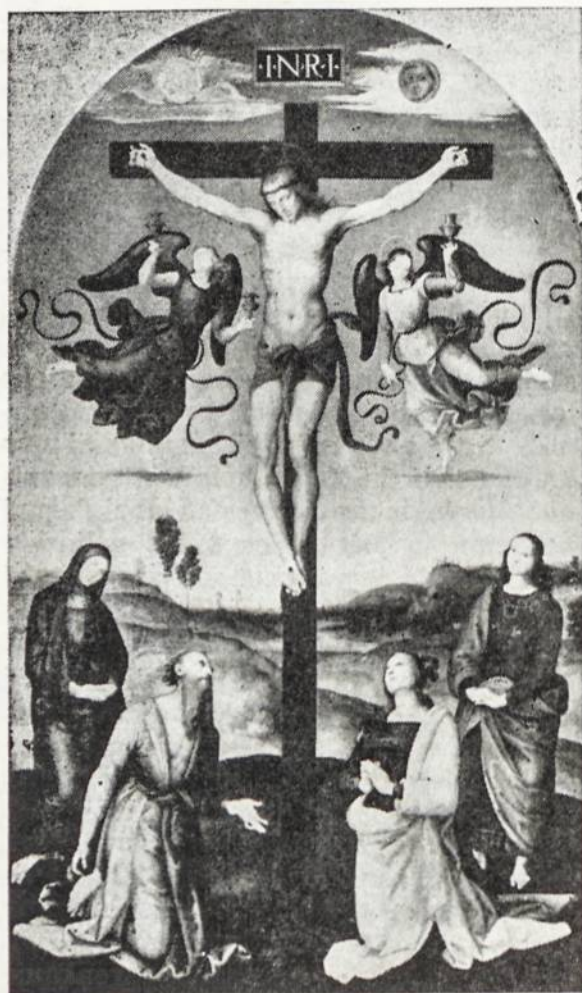
Visa jungiantis ryšys

Nėra visai paprastas dalykas pasilikti visada koncentruoto dėmesio, kad viską kas sielai naudinga, pastebėti, kad niekas neišsprūstų. Mūsų jausmingumas yra stiprus, gyvenimo įspūdžiai labai įvairūs ir tai dažnai mūsų mintį ir atydumą nuneša kitur, kada mūsų sielos reikalai mus kviečia būti čia, susikaupime ar pagarbinime. Šitokis išsiblaškyimas labai dažnai nepaeina iš priežasties mūsų valios ir mes neikada nepajėgtume jo išvengti, bet mes turime būdą jo nešamiems nuostoliam užkirsti kelią ir jį išvengti.

Mes galime surinkti visa į vieną per iš ryto padarytą intenciją, aukojant Dievo garbei visą savo dieną. Tokia intencija darosi visus mūsų dienos įvykius, mintis ir troškimus jungiantis ryšys ir ji juos veikia nukreipdama Dievo garbei. Pav., mes galime padaryti intenciją laimėti visus už tą dieną savo atliktas maldas ir gerus darbus teikiamus atlaidus ir taip mes tuos atlaidus apturime, surenkame juos į mūsų sielos nuopelnų pintinę, jei prie to atliekame atlaidams gauti reikalingas papildomas sąlygas. Tačiau yra labai gera dar dienos bėgyje tą intenciją atnaujinti, ją pakartotinai atsimenant; tai gyvina tikėjimą ir gaivina meilę ir mes daromės turtingesni sielos nuopelnuose.

Dieviško Žodžio Vardan

JAU greitai bus visi metai, kaip pasidalinu šiose eilutėse su "Kristaus Karaliaus LAIVO" skaitytojais mintimis apie Jozefą Menendez, apie tą ispanę mergaitę, kuri vos tik prieš trisdešimt kelis metus buvo Dievo panaudota nuostabaus ir didingo darbo atlikimui. Laikas greitai

bėga, o su juo ir mes visi kartu nesulaukiamai artinamės prie to mūsų gyvenimo slenksčio, kuris skiria kiekvieną iš mūsų nuo tos nežinios, kuri yra anapus to slenksčio. Kas bus tenai, mes tai tikrai į ten nukeliavę galėsime pažinti. Šiandieną mums apie tai šiek tiek šviesos duoda tik

mūsų tikėjimas, kuris yra paremtas Dievo padarytais žmonijai apreiškimais. Ir vienas iš tokių apreiškimų yra tas "didysis Dievo darbas", kurį Jis per šitą, jau mums truputį pažintą, Jozefą padarė. Aš pats, pradėjęs susipažinti su tuo naujuoju Dievo apreiškimu vos tik prieš metus su trupučiu laiko, jau patyriau nepaprastą jo didingumą ir dar nepaprastesnį jo veikimą, ką pergyvenu ir protu, ir širdimi, ir visa savo siela. Bet kartu tikiu, kad ir daugeliui iš jūsų, mieli skaitytojai, ši Jozefa pasidarė gana artima, ir ne vien artima, bet josios priimtas dieviškasis žodis, kurį aš iki šiol tik labai maža dalimi tepajėgiau jums čia patiekti, veikia ir tarp jūsų, daro didelę įtaką ne vienam iš jūsų. Tai man užtikrina tie jūsų laišakai, kurie mane tiesioginiai pasiekia ar apie kuriuos aš išgirstu netiesioginiu būdu.

Šia proga aš jums beveik nieko naujo apie Jozefą nepapasakosiu. Šį kartą aš noriu užimti kelias eilutes kam kitam. Lyg ir mūsų pažinties metinių atšventimo proga aš noriu su jumis atviriau pasidalinti savo mintimis ir kai kuriais tais dalykais, kurie rišasi su ta Jozefa. Iš viso, tie dalykai, kuriuos Jozefa buvo pašaukta priimti, liečia pačias giliausias kiekvieno žmogaus gelmes, lygiai kaip ir kiekvieną, kad ir paprasčiausią, jo išvirsinio gyvenimo pasireiškimo žingsnį. Todėl, toliau kalbėdami apie tuos dalykus, kuriuos Dievas mums per Jozefą dabar naujai priminė, mes vis labiau ir giliau turėsime leisti į savo asmeniškąs gelmes, turėsime atidžiau save tyrinėti, turėsime atviriau apie savo gyvenimą pasikalbėti. Lygiai taip dabar aš noriu gana atvirai atverti jums kai kurias savo mintis bei siekimus. Šitai aš darysiu vedamas ne savo asmeniškų išskaičiavimų ar planų, lygiai kaip ir niekieno kito nei partartas nei paprašytas. Aš taip kalbėsiu todėl, kad taip mane įpareigoja tas pats Dieviškas Žodis, kad tai, kiek aš suprantu, turėtų išeiti į gerą jums, kurie skaito-

te šituos žodžius ir priimate juos (kurie yra priimti ir užrašyti Jozefos) kaip iš paties Dievo paeinančius. Teisybė, yra kas kalba man, kas man tiesiog diktuoja, ir aš jo klausau. Tai yra pats Dievas, kuris kalba per vidurinį žmogaus balsą. Jis taip kalba kiekviename žmoguje, ir kiekvienu metu. Tik dažnai žmonės Jo visai neklauso, ar net ir visai neleidžia kalbėti. Su laiku jūs, mieli skaitytojai, patys tuometi įsitikinsite, kai sužinosite, kada ir kaip Dievas žmoguje kalba, ir kai suteiksite Jam visišką laisvę jus mokyti, jums kalbėti, jus vesti Jo paties parinktu keliu.

Visų pirma noriu pabrėžti vieną dalyką. Šitie žodžiai, kuriuos jūs jau turėjote galimybę truputį pažinti ir kuriuos su laiku gal galėsite dar pilniau ir geriau pažinti, padarys jums tą nuostabią įtaką, suteiks jums tą "tikrąjį gyvenimą" tik tada, jei juos priimsite su giliausiu nuoširdumu, su tikru ir tvirtu tikėjimu, ir jei jais pasitikėsite, stengdamiesi pagal juos tvarkyti visą savo gyvenimą. Čia noriu panaudoti ir Evangelijos žodžius Šv. Morkus vienoj vietoj (10, 13 - 16) taip užrašė: "Jie atnešė pas jį kūdikių, kad jis jų prisiliestų. Mokytiniai gi varė atnešančius šalin. Pamatęs juos, Jėzus buvo nepatenkintas ir jiems tarė: Leiskite mažutėliams eiti pas mane ir nedrauskite jiems, nes tokių Dievo karalystė. Iš tikrųjų, sakau jums, kas nepriima Dievo karalystės kaip kūdikis, tas neįeis į ją." Taip, tik tie, kurie priima kiekvieną Dievo žodį pilnai ir su visa širdimi, be jokių užslėptų minčių, be jokios abejonės, kurie priims jį kaip tie nekalti kūdikiai, kurie nepažįsta jokios klastos, tik tie bus Dievo pasišaukti į išrinktųjų skaičių, tik tie tebus Dievo mylimi Jo nuostabi meile, kuri ir šitame gyvenime labai gyvai ir realiai pasireiškia. Taigi, Dievo žodį, ir kiekvieną Jo žodį, nedarant skirtumo iš kur jis bepaeitų, reikia priimti su visišku paklusnumu ir pasidavimu. Jūs gal pasakysite, kad daug kas pasaulyje skelbia Dievo žodį, ir tai gana įvairiai, o kiti ir net klaidingai. Taip, taip yra. Už tai reikia būti labai atsargiems. Pirmiausia reikia nepamiršti maldos, su gyva ir nuoširdžia malda kreipiantis į Dievą, kad Jis

apšviestų jūsų protą, kad leistų atskirti tiesą nuo klaidos. Taip pat mes turime turėti visišką pasitikėjimą mūsų Katalikų Bažnyčia ir jos skelbiamu mokslu, ir tam neturime turėti jokių abejonų; jokių būdu neturime prileisti, kad ir kitos bažnyčios, nekatalikiškos, yra lygiai tokios pat vertės kaip ir mūsų. O savo kasdienybėje, kur mes dažnai taip pat galime dažnai išgirsti minint Dievo vardą, ar kur mes turime pasireikšti su savo tikėjimu, mes visuomet tuoj turime pasistatyti sau klausimą, ar tai yra už Dievą, ar prieš Dievą. Ir čia turime panaudoti savo protą: jei tai nėra pagal mūsų Bažnyčios mokslą, jei tai negali suteikti Dievui garbės, arba jei tai yra įtartina, tai pasitraukime nuo viso to. O kur matote, kad tai yra už Dievą, tai priimkite visa tai kaip Dievo žodį, nedarydami skirtumo, iš kur jis čia ateina, nes Dievas yra papratęs veikti pasaulyje per žmones, per žmogiškas priemones.

Kai pirmą kartą prisistačiau "K. K. Laivui" su savo pirmuoju rašinėliu apie Jozefą, tai čia tuoj pat buvo atvertos durys ir su daugiau žinių apie Jozefą pasidalinti šitose eilutėse. Net buvau prašomas, kad tai padaryčiau. Ir taip, dėka šitokių abipusių interesų, beveik kiekvienas laikraštuko numeris po to atrado vietos keliems žodžiams apie Jozefą ir apie tuos dalykus, kuriuos ji paliko pasauliui. Ir tikiuosi, kad taip pat ateityje čia mes galėsime dalintis tais didingais ir nuostabiais dalykais, geriau juos pažindami ir vis giliau jais persiimdami. Aš iš savo pusės dėsiu pastangų, kad daugiau tų dieviškų dalykų ir geriau būtų čia jums patiekta. Žinoma, tas darbas yra ir turi būti Dievo laiminamas, jis turi vykti pagal Jo valią. Todėl malda turi lydėti jį nuolatos: malda ne vien iš mano pusės, kad Dievas laimintų mano darbą, bet taip pat ir iš jūsų pusės, mieli skaitytojai, kad Dievas ir pagal jūsų maldas teiktų palaimos ne vien man, bet taip pat ir jums patiems, leisdamas geriau pažinti Jo valią ir arčiau, intymiau susijungti su Juo.

Bet, kas liečia šį laikraštuką, noriu ir daugiau dėl jo pasisakyti. Jis yra vienin-

telis lietuviškas laikraštukas šiandieną, kuris gyvai ir atvirai skleidžia Dievo žodį. Gal skaitytojai šiandieną jį daug vertina už tai, kad aš per jį apie Jozefą daug papasakoju? Bet jeigu aš ir nerašyčiau, tikiuosi, ir tuomet jis nenustotų savo vertės, nes jame telpa tiek daug, įvairių ir vertingų, straipsnelių. O be to, jis yra gana dažnas svečias: kiekvieną savaitę jis teikiasi atsilankyti pas savo skaitytojus, kiekvieną savaitę jis vis primena ką nors iš tų dalykų, kurie yra kiekvienam iš mūsų svarbūs mūsų pačių išganymo reikalai, kurie mums suteikia vienokį ar kitokį pamokinimą dėl šio gyvenimo tvarkymo, ar bent nukelia valandėlei mūsų į gyvenimo reikalus pasinėrusias mintis prie tų dalykų, kurie stovi augščiau už šį gyvenimą.

Todėl dabar noriu jums, dabartiniai jo skaitytojai, šit ką pasakyti. Jūs turite jį ne vien tokiu vertingu laikyti, bet ir daugiau dėl jo padaryti. Aš tai pasakysiu nevisai tiesiai. Pirmiau vėl prisiminsiu truputį Jozefą. Per jį Dievas tai apreiškė, ir iš jos pačios to labai ir visą laiką reikalavo, ir tai yra taikoma lygiai taip pat ir mums visiems. Ir be to tiesiog yra negalimas mūsų pačių išganymas, tai yra tiek pat svarbu, kaip svarbus yra mūsų pačių susirūpinimas dėl mūsų pačių. Tas dalykas tai yra rūpinimasis ir visų kitų sielų išganymu, dėjimas pastangų, kad kiek galint daugiau ir kitų sielų pažintų Dievą ir pildytų Jo valią, meldimasis ir aukojimasis už kitus. Apie tai prie progos daugiau pasikalbėsime. Bet dabar galėtumėte jau daug kuo iš savęs prie to

prisidėti. Ir vienas būdas, kame jūs galite pasireikšti jau šiandieną, tai yra dėjimas savo pastangų prie šito laikraščio pasklidimo tarp žmonių. Atsiminkite, kad daug yra šiandieną tokių mūsų žmonių, kurie yra visai nutolę nuo Dievo, kuriems Bažnyčia yra menkareikšmis dalykas, kurių gyvenimas jau ir dabar yra nelaimingas ir kuriems amžinybė neduoda jokios vilties. Jūs, kurie esate arčiau prie Dievo, kurie Jį jau geriau pažįstate, kurie Jį mylite ir norite Jį vis labiau ir karščiau mylėti, darykite tai iš meilės Jam. Juk Jis atėjo į pasaulį ir mirė ant kryžiaus kaip tik dėl nusidėjėlių, kad jie galėtų atrasti tikrąjį kelią ir pasiektų tikrą laimę. Tad būkite tais įrankiais, kuriais Dievas teiktųsi pasinaudoti, kad prieitų prie ne vieno tokio atšalėlio ar paklydėlio. Vėliau sužinosite, kaip įvairiai ir kaip gana paprastai kiekvienas žmogus gali prisidėti prie sielų gelbėjimo darbo. Tai labai aiškiai Dievas apreiškė per Jozefą. Bet jau dabar, kartoju, galite pasireikšti realiai tuomi, kad prisidėsite prie šito spausdinto žodžio paskleidimo. Gal kai kam užteks tik užminimo, kad užsiprenumeruotų šitą laikraštuką, o kitam gal reikės ir ne vieną kartą užsiminti ar tiesiog spirti tai padaryti. O kitam gal turėtų mėtė nepagailėti kelių savo dolerių ir užsakyti. Darykite tai Jėzaus vardu ir dėl Dievo garbės. Mano, gi, tikslas, rašant šituos straipsnelius ir iš viso darbuojantis su tuo "didžiuoju Dievo darbu", yra, kad daugiau sielų pažintų Jį, kad daugiau sielų Jį mylėtų, ir kad mylėtų karštai, atsidavusiai.

Varpas Išgelbėjo

Pasakojama, kad vienas įžymesnių Ispanijos karo vadų, generolas Lavalas, buvęs kartą suareštuotas ir nuteistas mirti. Anksti vieną rytą kareiviai vedė generolą į bausmės įvykdinimo vietą. Viskas jau paruošta. Kareiviai prirengę šautuvus laukė signalo. Dar minutė ir generolas nebeliktų gyvųjų tarpe. Staiga, rytmečio tylą sulaužė bažnyčios varpo garsai, kviesdami žmones pagerbti Dangaus Karalienę, sukalbėti maldelę „Die-

vo Angelas“. Generolas atsiklaupė. Visi kareiviai pasekė jo pavyzdį. Kiekvienas tyliai sukalbėjo 3 Sveika Marija.

Maldai dar nepasibaigus pasigirdo greitai bėgančio arklio kanopų dundesys. Atjojo siūntinys su balta vėliava rankoje. Jis atnešė žinią iš karaliaus, kad generolo bausmė panaikinta.

Generolo Lavalas gyvybę išgelbėjo bažnyčios varpas kviečiąs žmones pagerbti Mariją.

Bernadeta nusinešė paslaptį

KAD ir visaip tardyta, atkalbinėta ir bauginta sekmadienį ir pirmadienį, kad ir gražiosios Ponios pirmadienį nemačiusi, Bernadeta vasario 23 d., antradienį, vėl nuėjo pas Masabielio grota, neabejojusi, su didžiausia viltimi Poniją pamatyti.

Iš mums jau pažįstamų asmenų tą rytą prie grotos atėjo maitinės viršininkas Estrade, atlydėjęs seserį ir kitas ponias, gydytojas Dozou ir daug kitų. Atėjusių tarpe šį kartą buvo ir advokatas Dufo bei du karininkai.

Belaukdami Bernadetos, žmonės kalbėjo apie mergaitę, ir tuos regėjimus, niekas nė iš tolo negalėdamas pramatyti tą garsą, kuris greitai sklis iš jų gyvenamo miesto. Žmogui Dievo duotas protas, kad suprastų kas ir kodėl aplink jį žemėje dedasi. Ir tą rytą susirinkusieji bandė reikšti savo nuomonę apie tai, kas būtų tie Bernadetos regėjimai. Galop nutarė apžiūrėti urvą, kad patirtų, ar ten kaip nors dienai auštant šviesa nesulūžta tarp uolų ir nepadaro kokio žmogui panašaus šešėlio. Nors atsidėję žiūrėjo, bet nieko panašaus tam manymui patvirtinti nesurado.

Jiems čia urvą betyrinėjant atėjo Bernadeta ir atsiklaupusi pradėjo kalbėti rožančių. Visų dėmesys į mergaitę nukrypo, ypač tų, kurie jau buvo matę Bernadetą jai gražiąją Poniją matant. Bernadeta įsitempusi susmeigė akis groton ir greit jos veidas nušvito. Jos galva šį kartą buvo kiek palinkusi į šoną, veidas labai gražus. Susirinkusieji žmonės suklaupė. Nors niekas žodžių negirdėjo, bet arti buvę numanė, kad Bernadeta su Ponia kalbasi. Bernadetos veidas nebuvo negyvas, lyg paraližuotas, bet mainėsi tai liūdesį, tai džiaugsmą, tai nusistebėjimą, tai lūkestį, tai kokį kitą sielos suvirpėjimą rodydamas. Regėjimui baigiantis, per veidą nubangavo džiaugsmingas dėkingumas.

Bernadeta čia pat aplink ją buvusiems

papasakojo, kad gražioji Ponia pirma ją pašaukė vardu ir pasakė, kad norėtų jai pasakyti vieną dalyką, jei ji pažadės niekam apie tai nepasakoti. Bernadeta pažadėjo ir Ponia jai papasakojo. Bernadeta ištesėjo ir Poniai duotą pažadą — paslaptį nusinešė į kapus.

Šio regėjimo metu Bernadeta kelis kartus žegnojosi ir tas žegnojimas labai patiko maitinės viršininkui Estrade, nes buvęs nepaprastai rimtai gražus. Jei šventieji danguje žegnojasi, tai, anot Estrade, jie negalėję gražiau už Bernadetą to švento veiksmo atlikti. Kas atėjo ligos pas Bernadetą jieškoti, tas niekaip negalėjo ir norėdamas pamanyti, kad Bernadeta būtų buvusi histerikė ar suglerusių nervų mergaitė, nes regėjimui pasibaigus Bernadetos veido spindėjimas užgeso ramiai taip, kaip užgesta šviesa ant kalno viršūnės saulei nusileidus. Galop juk ir regėjimo metu nebuvo jokio tampymosi, kas visada lydi histerijos priepuolį. Visi, ypač gydytojas Dozou, grįžo namo tylėdami, giliai susimąstę ir su klausimu galvoje ir širdyje: kas čia tikrai būtų ir kada išaiškės kas daugiau?

Aštuntas regėjimas

Sekantį rytą pas urvą jau buvo apie 500 žmonių. Tai buvo trečiadienis, vasario 24 diena. Arčiausiai prie urvo stovėjo mokytoja Nicolau ir jos draugė Cazenave. Šitoji pirmą kartą buvo atėjusi, todėl pasirinko tokią vietą prie kalno, kad galėtų matyti į urvą atkreiptą Bernadetos veidą. Moterys barė ją už lindimą prie pat urvo ir to prie urvo kabančio erškėčio judinimą, tačiau anoji nenusileido. Besiginčijant atsirado pats svarbiausias asmuo — Bernadeta.

Kaip paprastai, Bernadeta pradėjo melstis žvakę užsidegusi. Greit ji visu kūnu linktelėjo pirmyn ir veidas nušvito. Tai buvo ženklas, kad Bernadeta mato vėl gražiąją Poniją. Paskui maitinės viršininko Estrade sesuo pastebėjo, kad

Bernadeta kažko įtemptai klausosi; dar neilgtrukus nusviro jos rankos, lyg staugiai kokią liūdną žinią išgirdus, o per skruostus ėmė tekėti ašaros. Visų nuste- bimui, Bernadeta keliais pradėjo eiti prie urvo ir kas žingsnis bučiavo žemę. Pasie- kusi urvą atsistojo ir ėmė dairytis į skylę, kuri buvo urvo gale, jungdama viršutinį jo dalį su apatine. Kai Bernadeta atsisu- ko į žmones, šie ją pamatė verkiančią.

Žmonės tuos dalykus stebėjo įsitempę, bet du pasipiktinę pradėjo balsu savo nuomones reikšti. Šį kartą stebėtojų tar- pe buvusi advokato Dufo žmona pavadino Bernadetą kopūsto galva (suprask: kvai- la mergiotė), o žandarų viršininkas d'Ag- la ėmęs šūkauti ant Bernadetos, kodėl ji čia tas komedijas rodo. Bernadeta ne- kreipusi į jį jokio dėmesio (nes dar nebu- vo regėjimas pasibaigęs), todėl jis labai įpykęs ir pradėjo žmonėms sakyti, kad čia tik ligotos (pamišusios) mergaitės kliedėjimai. Žiūrovų tarpe buvęs didelis būrys akmenskaldžių, kurie ėmę grasi- nančiai tramdyti žandarų viršininką ir šis turėjęs nutilti.

Šį kartą Bernadeta klausinėjama ne- paaiškino, kodėl ji verkė ir kodėl ji pas- kui atrodė labai apsidžiaugusi. Matyt, kad Ponia jai buvo pasakiusi nieko nepa- sakoti, nes rengė Bernadetą didesnei nau- jienai paskelbti. Šį kartą dar daugiau žmonių buvo linkę tikėti, kad Bernadeta nėra nė apgavikė nė beprotė.

Tą dieną, gal policijos siunčiamas, gal savo sumanymu, gal dar kieno kito para- gintas atėjo į Soubirou namus dailiai ap- sirengęs ponas kaip tik tada, kada nieko daugiau svetimo nebuvo. Gražiai paklau- sinėjęs Bernadetą apie regėjimus, jis bandė jai įduoti pinigų, bet ji griež- čiausiai atsisakė juos priimti, nors ponas maldavo, kad jam leistų padaryti artimo meilės darbą. Tėvai irgi griežčiausiai už- protestavo. Tai nebuvo nė pirmas nė pas- kutinis kartas, kad Bernadetai buvo siū- lomi pinigai ir kitos didesnės dovanos, bet Bernadeta niekad nė vienos nėra pri- ėmusi. Manoma, kad Mergelės Marijos Bernadetai palieptų nesakyti paslapčių tarpe buvo ir įsakymas iš nieko neimti jokių dovanų.

Pagerbkime Šv. Juozapą

KAD ir toje pat šventoje tyloje, kuria yra apgaubtas jo gyvenimas, vis dėlto mes užčiuopiame kažin ką nuostabaus, di- dingo...

Buvo jau taip Apvaizdos surėdyta, kad šv. Juozapas užsilaikytų nuošaliai, užkampy, pasirodydamas tik tiek, kiek buvo reikalinga įteisinti savo sužieduotu- ves su Marija, kad tuo būdu prašalintų kiekvieną įtarimą apie Jėzų. Nors ir ne- galime įsiskverbti į šv. Juozapo širdies šventyklą ir gėrėtis nuostabumais, ku- riuos Dievas joje padarė, tačiau teigiu, kad dėl garbės savo dieviškojo Kūdikė- lio, dėl garbės savo dangiškosios Sužie- duotinės, Juozapas turėjo savyje suimti visą krūvą malonių ir dangiškų dovanų.

Kadangi tikras krikščioniškas tobulu- mas glūdi pasirodyje dideliais Jėzaus akyse ir nusižeminusiais pas žmones, šv. Juozapas, praleidęs visą savo gyvenimą

didžiausiame nusižeminime, gali būti mums tų dorybių pavyzdžiu, kurios yra lyg šventumo, vidujinio šventumo, gėlės, taip kad apie jį galima puikiausiai pasa- kyti, ką Dovydas parašė savo šventai su- žadėtinei: Karaliaus duktė pats šlovingu- mas viduje (Ps. 44).

Šventas Juozapas yra visuotinai pri- pažįstamas ir laikomas kaip mirštančių- jų globėjas ir tai trimis sumetimais:

1. — savo malonių valdymu įsigijo Jėzaus širdį, gyvųjų ir mirusiųjų teisėjo ir savo tariamo sūnaus;

2. — savo nuostabia galia, kurią Jė- zus Kristus jam suteikė, nugalėti velnius, kurie užpuola mirštančius, už tai, kad Šventasis kanakados išgelbėjo Jėzų iš He- rodo pinklių;

3. — dėl tos didelės garbės, kuria džiaugėsi Juozapas, kai jam mirštant, prie jo lovos stovėjo Jėzus ir Marija.

Altorius Dievui ir Žvakutė Kipšui

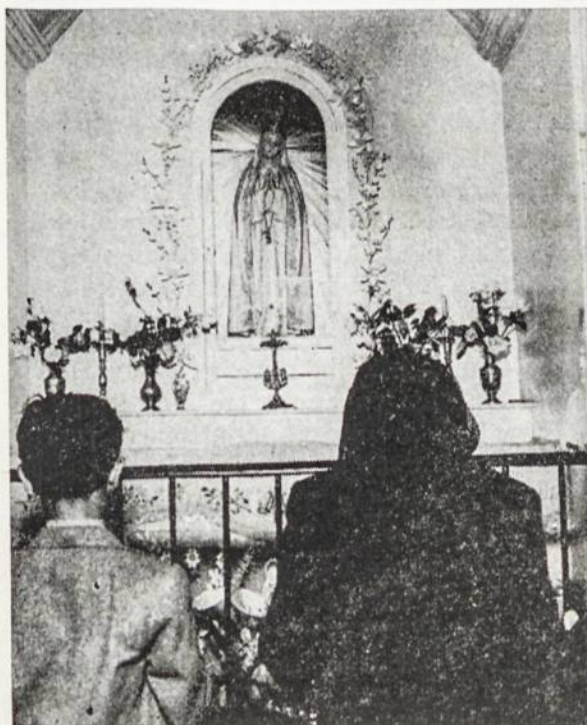
VIENU metu gatvėse vyko politinė agitacija. Vienas iš kalbėtojų, girdamas marksizmą, šaukė:

— Socializmas gali apvilkti nauju apsiaustu žmogų.

Iš minios gi pasigirdo balsas:

— O Jėzus Kristus gali į tą apsaiustą įdėti naują žmogų, ir tai yra daug geriau.

Gavėnios ir Velykų laikotarpis, kaip tik ir yra geriausias metas tapti nauju žmogumi, persisunkti nauja dvasia, užsi-

degti nauja prisikėlimo mintimi. Reikia tik ryžto ir atitinkamų pastangų, ir pilno atsidavimo.

Karaliaus altorius Dievui ir kipšui

Yra pasakojama apie Rytų Saksonijos karalių Redvaldą, kad jis savo toje pačioje šventovėje turėjęs vieną altorių, skirtą krikščionių Dievui, o kitą velniui. Yra užsilikęs padavimas apie karvedį Rūfą, kad jis vienoje savo skydo pusėje buvo išpiešęs Dievą, o kitoje pusėje — kipšą ir parašą:

— Esu pasiruošęs vienam ir kitam.

Panašus vargas yra ir su mumis, žmonėmis. Mes garbiname Dievą, rodos, nuširdžiai į Jį tikėdami, bet mūsų širdyse kada ir kipšui dega žvakutė. Mes to nenorėtume pripažinti, o mūsų darbai tai gali išduoti. Žmogaus prigimtis per pirmąją nuodėmę yra išmušta iš pusiausvyros, ji pasidariusi dvilypė, ir duok Dieve, kad mumyse gero pradas visada gautų persvarą, kad ir svyravimų, dvasinės kovos valandoje mes nepaslystume, nesukluptume, o nueitume prie tikrojo mūsų Viešpaties altoriaus.

“Neturiu laiko”

Vienas pilietis uoliam apaštalui kartą atsikirto:

— Žinai, toms tikybinėms pareigoms, tai aš jau neturiu laiko.

Ir tas, kuris jo sielą norėjo laimėti Dangui, švelniai prabilo:

— Brolau, Dievas iš tavęs nenori daugiau laiko, negu tu dabar jo paskiri pik-tajam.

Ir tai yra išmintinga pastaba. Laikas, kurs dabar pašvenčiamas klaidžiojimams, jei bus paskirtas Dangaus tarnybai, mums daug daugiau laimės atnešti galės.

Nuotikis su dailininku

Kartą dailininkas Thomas Thornhill dekoravo šv. Povilo katedrą. Jis baigė piešti vieną dailų piešinį lubose, ir norėdamas iš toliau jį stebėti, atbulas traukėsi atgal. Jis nei nepamatė, kad priėjo prie pat pastolių briaunos ir, jeigu dar vienas klaidingas žingsnis atgal, jis būtų kritęs ir užsimušęs. Kažkas buvęs apačioje tai pastebėjo. Greit sumojo: jeigu sušuks, dailininkas pajudėjęs ar gręždamasis gali tikrai nukristi. Vieton to — palėido teptukų į paveikslą, į kurį dailininkas buvo akis įbedęs. Dailininkas dabar šoko pirmyn prie paveikslo, jį lyg gelbėdamas nuo naujų smūgių. Ir taip pats dailininkas buvo išgelbėtas.

Gal taip ir mes gyvenime — susidaro-
me klaidingų siekimų paveikslą ir einame
atbuli. Ne pirmyn prie Amžinos Laimės
šaltinio, o atgal, kur traukia mūsų pačių
pomėgiai. Gal kaip tik reikia, kad mūsų
angelas sargas, mūsų sąžinė suardytą tą
klaidingąjį paveikslą prieš mūsų akis,
kad mes suprastume, kur esame ir ryž-
tingu žingsniu pasineštume pirmyn —
prie tikrojo idealo.

Liuterio mestoji rašalinė į... velnią

Wartburge, kur seniau gyveno Liute-
ris, sienoje tebėsanti stambi tamsi dėmė.
Ji atsiradusi, kai Liuteriui pasirodė, jog
ten palei sieną stovįs jį gundantis kipšas,
ir jis paleidęs rašalinę, kuri sudužusi ir
aptėškusi sieną. Kokias grubias priemo-
nes jis vartojo. Piktą, blogį mummyse rei-
kia nugalėti dvasinėmis priemonėmis.

Istorikai sako, kad gal ten ne piktoji dva-
sia buvo o sienoje pelės skrebėjo. Liute-
ris savo širdyje Juodą Paklydėlį turėjo, o
rašalinėmis svaidėsi į sieną. Ne. Kelias
ne tas turi būti. Visų pirmiausia, Blogąjį
mes turime rauti iš savo širdžių, panau-
dodami dvasios ginklų, kuriuos sudaro
nuoširdi malda, sakramentai, atsidavu-
sio tarnavimas Dievui.

Kitados Platonas yra pasakęs:

— Negali būti stipri tauta, jei ji ne-
tiki į Dievą.

Ir žmogui sunku būti stipriam, jei jis
stiprybės nesemia iš anapus, jei jis ne-
jaučia dieviškos rankos, kuri jį, suklupu-
sį, pakeltų, jei jis nežino Dangaus Duo-
nos, kuri jį, kenčiantį dvasinį alkį, stip-
rintų, jei jis nemato spindinčio kryžiaus,
kurs lyg stulpas vedęs žydus per tyrus,
mums rodo kelią gyvenimo tyrilaukiuose.

J. R.

ŠVENTAS JUOZAPAS

NEPAPRSTA šv. Juozapo garbė
buvo tame, kad jis buvo artimas Dievo
Motinos Marijos gyvenimo dalininkas ir
to pasekoje artimu būdu dalyvavo Įsikū-
nijimo paslapyje. Tam tikrais atžvil-
giais šv. Juozapas buvo mūsų Išganytojo
išganytojas...

Kaip amžina Jėzaus garbė reikalavo,
kad Jo motina būtų Nekaltas Prasidėji-
mas, taip lygiai svarbu buvo, kad Jo že-
miškojo gyvenimo bendralaikiai nežiū-
rėtų ką nors netinkamo Jo gyvenimo ap-
linkumoje. Tokiu atžvilgiu šv. Jeroni-
mas sekančiai medituoja: "Kodėl Jėzus
gimė iš ištėkėjusios, o ne iš Mergelės?...
Kad Marija nebūtų žydų užmušta akme-
nimis kaip svetimotė... kad jo užgimi-
mo paslaptis būtų paslėpta nuo velnio".
Pagal tą originalų šv. Jeronimo protavi-
mą, šv. Juozapas tapo Jėzaus garbės iš-
gelbėtojas.

Bet pavojus Kristaus garbei nėra pra-
ėjęs! Ir, nenustebkime dėlto labai, mūsų
Išganytojo garbė dabar yra patikėta
mums! Tai yra nusakęs pats Jėzus, kada

Jis kalbėjo: "Kad jie matytų gerus jūsų darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kurs yra danguje" (Mato 5, 16). Netvarkingas Kristų išpažįstančiojo gyvenimas daro negarbę pačiam Kristui. Sykį Aleksandras Didysis, inspektuodamas savo armijos dalinius, pastebėjo netvarkingą karį ir iš jo patyręs, kad jis vadinasi taip pat Aleksandras, jam pasakė: "Pakeisk arba savo vardą, arba savo laikyseną!"

Jėzus pasirinko šv. Juozapą savo tėvu maitintoju. Kukli buvo Juozapo padėtis Nazarete, savo rankų darbu jis išlaikė Dievo Motiną ir Kūdikėlį. Kaikurie Bažnyčios Tėvai mano, kad kaikada Juozapas pritrūkdavo darbo ir striuka pasidarydavo jam šeimos reikaluose. Bet savo rūpestyje nedateklus jis pasiimdavo ant savęs ir žiūrėdavo, kad Kūdikėlis nieko nestokuotų.

Ir šiuo atžvilgiu Jėzaus padėtis yra patikėta mums! Jėzus gyvena mūsų sielose per malonę. Vieni dėl Jo yra rūpestio kupini, supa Jį atsidavimu, ištikimumu, meile; kiti vos ne vos toleruoja Jo vojuje užgesti. Yra dvasios uolumas, pamaldumas, šventų sakramentų praktika, kas daro mūsų sielą turtingą meilėje ir buvimą savo sielose, negaluodami Dievo meilės "anemija" savo širdyse, Kristaus pasilikimą sieloje daro labai skurdų ir paruošia joje jaukų buvimą Jėzui.

Jėzaus gyvenimas buvo grąšomas dėl Erodo keslų, kuris jieškojo Kūdikėlio nužudyti. Apie tai angelas įspėjo Juozapą ir jis bėga į Egiptą. Kelionėje ir tremtyje Juozapas visa širdžia budi ir visu uolumu rūpinasi Vaikelio ir Marijos padėtimi. Jėzus tampa saugus priešais grąšomus pavojus, nes Jo tėvas maitintojas supo Jį atsiduodančia globa.

Daugelyje sielų Jėzaus pasilikimas yra pavojuje! Pikojo karaliaus Erodo tarnai niekada nenuleidžia šimtmečiais išgalastų peilių. Įvairiausiais būdais jie siekia nužudyti Kūdikėlį. Jie kęsinasi prieš Kristų per pikta laikraštį, nelabą knygą, užkrėstą filmą. Bet mūsų ryžtas yra, šv. Juozapo pavyzdžiu, gelbėti Kūdikėlį mūsų sielos malonėje ir mūsų aplinkumos nuotaikose. Mes pasilikame ištikimi Kristaus šeimos Bažnyčios nariai įtikėjimu, meile, atsidavimu.

Gerasis Jėzau, kuris savo tėvo maitintojo, šv. Juozapo širdyje uždegei atsidavimą sau ir taip paženklini jį amžina garbe, padėk ir man nepertraukiamai pasilikti ištikimu Tavęs pažinime ir išpažinime, kad visas mano gyvenimas būtų viena ir ištisa malda: "Tėve, pašlovink savo Sūnų, kad tavo Sūnus pašlovintų tave" (Jono 17, 1).

F. Žylius

Gera būtų...

Gera būtų, gera būtų
Ir mylėti ir gyventi,
Ir gyvenimo didybėj
Nenuvysti, nepasenti...

Gera būtų visą dieną
Margos gėlės skinti, skinti
Ir juodųjų sūtemėlių
Nesulaukti, nepažinti...

Gera būtų, gera būtų
Su visais žiedais žydėti
Ir tos laimės, tos laimūžės
Amžinai nepalydėti!

Gera būtų šaltą kapą,
Šaltą vakaro šešėlį
Nudanginti, nudanginti,
Kad negrižtų niekad vėliai...

Gera būtų, gera būtų
Čia su vėjais susitarti,
Su pavasario sauluže
Laimę gerti, džiaugsmą gerti!

Gera būtų su vainikais
Ir mylėti ir gyventi...
Gera būtų, gera būtų
Nenuvysti, nepasenti!..

Su Mūsų Bendradarbiais

Atėjo laikas pačiam redaktoriui prarti keletą žodžių apie rūpimus dalykus:

1. Norime padėkoti visiems, kurie priuntė aukas už šių metų kalendorius. Šiemet, kaip ir praeitais metais, išgirdome daug pagyrimo žodžių. Pasirodo, **Laivo** kalendorius daugeliui patiko. Šiuomi pasižadame, kad daugiau jau neraginsime iki šiol savo dovanėlės dar neatsiuntusius. (Vienok mielai priimsime ir jų auką).

2. Dažnai pasitaiko, kad **Laivo** skaitytojai su pavasario pradžia kartais kraustosi iš senų namų į naujus, arba dėl kitos priežasties pakeičia savo adresą. Prašome kuo greičiausiai pranešti apie tai, nes ima nuo dviejų iki trijų savaičių adreso pakeitimą įvykdyti. Labai svarbu, siunčiant **naują** adresą, paminėti ir **seną** adresą. Tas administracijai daug pagelbės ir palengvins.

3. Daugelis **Laivo** skaitytojų kartu yra ir Tėvų Marijonų Bendradarbiai bei Rėmėjai. Vieni yra Garbės Rėmėjai, kiti Amžini Rėmėjai, kiti nuolatiniai arba metiniai rėmėjai. Rodos ir nereikėtų minėti, kad mirus tokiems rėmėjams, Tėvai Marijonai atlaiko dvejas šv. Mišias už kiekvieno mirusiojo sielą. Labai apgailėtina, kad kartais tik po vieno ar kitų metų pranešama apie rėmėjo mirtį. Tas sudaro tai sielai nuostolį. Juk apie rėmėjo mirtį norime paskelbti **Laivelyje**. Mišios yra atlaikomos. Kiti rėmėjai ir **Laivelio** skaitytojai tada prašomi sukalbėti bent po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti. Visiems po mirties reikalingos tos maldos. Todėl, labai prašome visų **Laivo** skaitytojų ir rėmėjų bei bendradarbių, kad sužinotų apie rėmėjo mirtį, paklaustų šeimos narių, ar yra davę žinią į Marijonų Rėmėjų Centrą. Duodant žinią apie mirtį pageidaujama, kad būtų pranešta kada mirė, kur gyveno ir kur buvo palaidota.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Amžinas Narys

A. † A.

JUOZAS JANČIUS

A. a. Juozas pasimirė Viešpatyje lapkričio 30 d., 1954 m. Palaidotas šv. Marijos kapinėse Lawrence, Mass. Gyveno 4 Currier St., Lawrence, Mass.

Tėvai Marijonai už a.a. Juozo sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narys

A. † A.

JUOZAS MAKARAS

A. a. Juozas pasimirė Viešpatyje gyvendamas Chicagoje. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse. Gyveno 6446 S. Maplewood Ave., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a.a. Juozo sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narė

A. † A.

ELENA ŠIMKUS

A. a. Elena pasimirė Viešpatyje 1952 metais. Palaidota šv. Jono kapinėse Worcester, Mass. Gyveno 965 Main St., Holden, Mass.

Tėvai Marijonai už a.a. Elenos sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Klausimai ir atsakymai

KL. Jei visi žmonės skaitomi pareiną iš Adomo ir Jievos, tai kaip išaiškinti tai, kad pasaulyje randasi įvairių spalvų žmonės?

G. V., New Britain, Conn.

AT. Bažnyčia mokina, kad visi žmonės kaip vienetą pareina iš Adomo ir Jievos. Mokslas tačiau priparodo, jog spalvos ir rasės žmonių tarpe pareina nuo skirtingo klimato, gyvenimo skirtingų sąlygų, maisto ir gyvenimo papročių.

KL. Ar švėstas vanduo gali būti geras po metų laiko?

A. N., Chicago, Ill.

AT. Pašventinti dalykai, sykį pašventinti, neapribotam laikui tinka savo tikslui, nebent dalykas sugestų ar būtų parduodamas ar žymiai atnaujinamas. Švėstas vanduo gi kad ir po metų laiko nepraranda savo šventumo, tačiau jis tikriausiai gali prarasti savo šviežumą. Todėl reikėtų pasistengti vartoti naujesniai pašventinto vandens.

KL. Ar gerai darau draugaudama su nekataliku vaikinui, kuris žada atsiversti ir tapti kataliku?

J. K., Elizabeth, N. J.

AT. Pirmiausiai reikia atsargiai ištirti, ar nekatalikas vaikinai iš tikrųjų mąsto apie savo tikėjimo mainymą, ar tik vaidmainiauja.

Toliau reikia žiūrėti, ar jis tik dėl merginos maino tikėjimą, ar iš įsitikinimo. Jei tik dėl merginos, tai menka nauja.

Reikia ištirti nekataliką vaikiną. Jei jis parodo gerą valią, tuomet geriausiai jį nusivesti pas savo kleboną. Šis jį supažindins su katalikų tikėjimu. Jei vaikinai imsis to noriai, tai su juo galima draugauti ir jam pagelbėti perėjime iš jo tikėjimo į katalikiškąjį.

KL. Jei per išpažintį nenugirdau kunigo užduotą atgailą, ar galiu tiek maldų

sukalbėti kiek buvo užduota praeityje už panašias nuodėmes?

J. P., Chicago, Ill.

AT. Sakramento pilnumas reikalauja, kad atgaila būtų užduota ir išpildyta. Kadangi yra pareiga padaryti visus tuos dalykus, kuriuos Sakramento pilnumas reikalauja, tai ir atgailą turime išpildyti, nebent kiltų tokios sąlygos, kurios to neleistų. Tatgi, kunigas turi užduoti atgailą, nebent jam būtų aišku, kad žmogus negali jos išpildyti. Toks būtų ligonis netekęs sąmonės. Vien kunigas gali užduoti atgailą už nuodėmes. Todėl, jei žmogus nenugirsta užduotos atgailos arba pilnai nesupranta kas iš jo reikalaujama, tai jis turi paprašyti kunigo, kad atgailą pakartotų ar išaiškintų.

Šiuo atveju žmogus neišgirdęs atgailos tampa panašus žmogui atgailą užmiršusiam. Turėtų, jei tai būtų galima, grįžti prie to paties kunigo kuogreičiausiai, kol jis dar gali atminti kokią atgailą buvo uždavęs. Jei to negali padaryti, tai jokios atgailos nereikia išpildyti, nes nereikia tų pačių nuodėmių antrą kartą išpažinti ir pats žmogus negali sau užduoti atgailos. Kitoje išpažintyje galėtų dalyką išaiškinti kunigui.

KL. Ar apsivedusieji visuomet privalo ant piršto nešioti sutuoktinių žiedą?

W. P., Hartford, Conn.

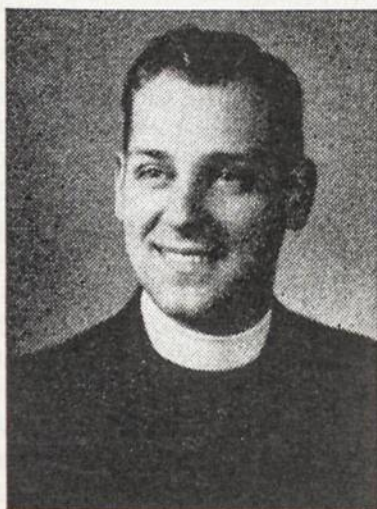
AT. Nėra įsakymo nei pareigos, bet labai tinka ir naudinga, kad visuomet nešiotų. Žiedai jiems primena moterystės vienybę, nesuardomybę ir amžinybę. Jie primena apsivedusiems jų šventas pareigas.

KL. Vyras katalikas yra apsivedęs ne bažnyčioje su divor-suota moteriške. Ar galima jam patarti, kad pamestų ir pataisytų savo gyvenimą.

R. L., Philadelphia, Pa.

AT. Jei jų tas šliūbas jokių būdu nepataisomas pas katlaikų kunigą, tai ne tik galima, bet ir reikia darbuotis jį atskirti, kad nežūtų amžinai.

Žinios iš lietuviškojo pasaulio

Prel. Povilas Marcinkus

• **Prel. P. Marcinkaus išleistuvės.** Vasario 27 d. šv. Antano parapijos salėje, Cicero, Ill., įvyko pagerbimo bankietas, kuriame dalyvavo Chicagos dvasiškija ir daug lietuvių, ypač ciceriečių, kurių tarpe naujasis prelatas augo.

Prelatas teturi 33 metus amžiaus. Gabus ir išmokslintas lietuvis turės būti Bolivijos (Pietų Amerikoje) sostinėje La Paz, kur jis yra paskirtas Apaštališkojo Sosto nunciatūros sekretoriumi, taigi pereina į Vatikano diplomatinę tarnybą. Tai ne naujiena, nes paskutiniu laikotarpiu jis dirbo pačiame Vatikane, Valstybės sekretariate, anglų kalbos sekcijoje.

• **“Chicago Tribune”** dienraštis įsidėjo K. Jonaičio atvaizdą ir platų aprašymą apie jo sugebėjimus gaminti mažų automobilių modelius, kurie gali bėgti 96 mylias valandoje. Jis yra elektros inžinierius, 38-rius metus dirbo American Can Company. Kai iš ten buvo atleistas dėl senatvės, K. Jonaitis pradėjo daryti lėktuvų modelius, o vėliau pradėjo gaminti automobilių modelius.

• **“Draugo” romano konkursas.** Dienraštis “Draugas”, talkininkaujant “Draugo” Bendradarbių Klubui, skelbia naują lietuviško romano konkursą. Paskutinė data konkursui skiriamo romano rank-

raščiui įteikti — 1955 m. lapkričio mėn. 1 diena.

Geriausiam romanui skiriama premija — tūkstantis dolerių. “Draugo” premijos sutelkimu rūpinasi “Draugo” Bendradarbių klubas.

• **Dail. A. Valeška** šiuo metu piešia Kryžiaus Kelių stotis naujai pastatytam seselių mokytojų vienuolyno namui šv. Kryžiaus parapijoje, Chicagoje.

• **Algimantas Navikėnas**, iš Montreolio, vasario 9 d. Vokietijoje susidūrė su kitu lėktuvu ir žuvo. Jis buvo gimęs 1928 m. Mažeikiuose. Kanadoje baigė aviacijos mokyklą. Praeitais metais buvo pakeltas į vyr. leitenanto laipsnį. Prieš mėnesį buvo perkeltas į Kanados aviacijos eskadrilę Europoje. Palaidotas vasario 23 d. Europoje karių kapuose.

• **Kolumbijoje** gyvena per 700 lietuvių, jų tarpe keturi kunigai.

• **Prel. K. Bičkauskas**, šv. Pranciškaus lietuvių parapijos klebonas Ind. Harbor, Ind., buvo pagerbtas parapičių kovo 6 d. šv. Pranciškaus parapijos salėje, Indiana Harbor, Ind., minint jo 30 metų klebonavimo sukaktį.

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

• **Popiežius užlaiko arabų mokyklą.** 1949 metais Popiežiaus Komisija Palestinoje atidarė arabų vaikams mokyklą, į kurią pirmaisiais metais įsirašė 120 vaikų. Šiais metais mokinių skaičius pasiekė jau 500. Toji pati Popiežiaus Komisija parūpina mokiniams visas knygas ir duoda pietus. Neseniai arabų mokykla persikėlė į naujas ir gražias patalpas, pastatytas Šv. Tėvo lėšomis.

• **Meldžiasi už miesto tarybą.** Auroros, Illinois, miesto taryboje esą tiek nesutarimų ir nedžentelmeniškumo, kad kaikuriuose to miesto bažnyčiose tikintieji raginami melstis už savo miesto tarybą.

• **Biblijos skris už geležinės uždangos.** Vatikano radijas praneša, kad Olandijos katalikai šiemet pasiryžę pasiųsti 10,000 egzempliorių Šv. Rašto už geležinės uždangos.

Palankiam vėjui esant Biblijos su baltionais bus paleistos į Rytų Vokietiją, Čekoslovakiją, Lenkiją ir kitus komunistų okupuotus kraštus. Reik manyti, kad bus bandoma ir lietuvišką šv. Raštą skraidinti į Lietuvą.

• **Vatikanas pasmerkė.** Osservatore Romano paskelbė Officium kongregacijos pasmerkimą Prancūzijoje einančiam katalikų laikraščiui "La Quinzaine" dėl jo palankumo komunizmui. Laikraštis pabrėždavo reikalą katalikam bendradarbiauti su komunistais profesinėse sąjungose, "taikos sąjūdžiuose"; pateisindavo komunizmą dėl katalikybės persekiojimo okupuotuose kraštuose.

• **Patvirtina Kristaus drobulės tikrumą.** Vokiečių mokslininkas Werner Bulst po nuodugnių tyrimų parašė 144 puslapių knygą, kurioje tvirtina, kad Turine laikomoji drobulė buvo tikrai panaudota Kristų laidojant.

• **Skverbiasi į anapus geležinės uždangos.** Vatikano radijas duoda programą net 15 kalbų, skiriamų tautom, esančiom už geležinės uždangos. Jų tarpe — ir lietuvių kalba.

• **Milionas piligrimų.** Fatimos šventovę aplankė daugiau kaip milijonas piligrimų iš 24 įvairiausių kraštų.

• **Rašytojas tapo broliuku.** Rašytojas Petras va der Meer de Walcheren, patrauklus savo stipriu, originaliu stiliumi, turįs 74 m. amžiaus, vasario 18 d. padarė vienuolinius įžadus, tapdamas broliuku — benediktinu. Jo gyvenimo kelias — įdomus. Anksčiau jis buvo socialistas. 1911 metais tapo Paryžiuje pakrikštytas. Dabar jau miręs rašytojas Leon Bloy buvo jo krikšto tėvas. Susižavėjęs kartūzais, jis parašė apie juos knygą ir, susitaręs su žmona, įstojo į kartūzų vienuolyną, o ji — į benediktinų. Tačiau vėliau, jo žmona pasijuto neturinti pašaukimo, iš vienuolyno išstojo, o tada atgijo pareiga ir rašytojui palikti vienuolyną. Jo žmona mirė prieš metus, jis vėl įstojo į vienuolyną ir jau padarė vienuoliškus įžadus.

• **Kokių mokyklų jie nori.** Augščiau sioji Urundi krašto Afrikoje, taryba nusprendė, kad jiems netinkamos religinių atžvilgiu neutralios valstybinės mokyklos ir ateityje jie nori mokyklų, kuriose dėstyti kunigai ir vienuolės. Pasitarime dalyvavo 23 genčių vadai ir patsai karalius Mwami Mwambutsa.

• **Anglijoje padaugėjo katalikų.** 1953 metų laikotarpyje Anglijoje ir Wales paaugo katalikų daugiau 91,000, ir ten dabar yra 3,031,600 katalikų, praneša Catholic Directory 1955 metų. Skotijoje yra 764,831 katalikas.

• **Sesuo atrado vaistą prieš raupsus.** Prancūzė vienuolė, pasižymėjusi kovotoja prieš raupsus, lanko Jungtines Amerikos Valstybes. Ji yra susižavėjusi Amerikos gyvybingumu.

Sesuo Marie Suzane yra išradusi vaistą prieš raupsus. Jos garbei vaistas pavadintas Mycobaterina Marianum. Sesers Maria Suzane išrastą vaistą naudojant organizmas darosi atsparus prieš raupsų ligą.

Tėvų Marijonų Bendradarbių

SEIMAS

Kristaus Kančios Sekmadienį, Kovo 27 d., 1955 m.,

AUŠROS VARTŲ PARAPIJOS SALEJE

2323 W. 23rd Place, Chicago, Illinois

SEIMO PROGRAMA:

10:00 val. šv. Mišios ir pamokslas. Šv. Mišias atnašaus Tėvas Valentinas Atkočius, MIC, Provinciolas. Pamokslą pasakys J. E. Vysk. Vincentas Brizgys.

11:30 val. bendri užkandžiai — pietūs.

1:30 val. Suvažiavimo posėdis ir kun. Antano Miciūno, MIC, Kenosos šv. Petro ir Povilo parapijos Klebono, paskaita apie Tėvų Marijonų šv. Kazimiero provincijos įsikūrimą Amerikoje.

5:00 val. šv. Valanda ir Suvažiavimo užbaiga.

Šiais metais Tėvų Marijonų šv. Kazimiero Provincija švenčia savo 25 metų jubilėjų. Šį jubilėjų T. M. Bendradarbių Draugijos Suvažiavimas nori ypač paminėti. Todėl kviečiame visus Savo Draugijos narius, organizacijų atstovus ir visus skaitlingai jame dalyvauti.

Centro Valdyba